

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/106/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016201026
Dátum vydania rozhodnutia: 22.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6016201026.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu: JUDr. Igor Belko, a členov: JUDr. Marián Trenčan a JUDr. Elena Berthotyová, v právnej veci sťažovateľa (v konaní žalobcu) : Z. J., bytom W. XXX, XXX XX T. X., IČO: 34 923 055, zast. JUDr. Jozef Školník, advokát, so sídlom Mierová 2, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/143/2016-33 zo dňa 30. júna 2017, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom sa n e p r i z n á v a právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi finančnej správy

1.Na základe výsledkov daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň" alebo „DPH") za zdaňovacie obdobie december 2012, o ktorej bol spísaný daňový protokol zo dňa 12.08.2014, vydal Daňový úrad Banská Bystrica (ďalej len „správca dane") rozhodnutie č. 1086922/2016 zo dňa 14.06.2016 (ďalej aj „rozhodnutie správcu dane"), ktorým podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok") určil žalobcovi za uvedené zdaňovacie obdobie rozdiel dane v sume 18.314,15 Eur. Dôvodom bola skutočnosť, že žalobca podľa záverov správcu dane nepreukázal splnenie podmienok oslobodenia od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu v zmysle § 43 ods. 1 a 5 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH") deklarovaným odberateľských spoločnosťami L-LIVER, s. r. o. do Českej republiky a ARANY HOLDING Kft. do Maďarska. Preverovaním v rámci daňovej kontroly správca dane zistil, že žalobcom deklarovaná prepravná spoločnosť Simon Tamás Fuvarozó Kft. neexistuje, preverované

vozidlá boli vyňaté z prevádzky, deklarované identifikačné číslo DPH má v Maďarsku iný daňový subjekt. Český ani maďarský odberateľ nepriznal intrakomunitárne nadobudnutie tovaru od žalobcu, nevykázal ani trojstranný obchod a nepredložil žiadne doklady. Identifikáciou vkladov na účet žalobcu bolo zistené, že úhrady faktúr od deklarovaných odberateľov realizoval sám žalobca v hotovosti. Na základe uvedeného správca dane konštatoval, že podmienka uskutočnenia prepravy tovarov na územie iného členského štátu nebola splnená a preto žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie oslobodenia od dane v zmysle § 43 zákona o DPH.

2. Proti rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, na základe ktorého žalovaný rozhodnutím č. 1502434/2016 dňa 08.09.2016 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) rozhodnutie správcu dane potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na skutkové zistenia správcu dane a stotožnil sa s ich právnym posúdením, pričom sa vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu.

II.

Konanie pred krajským súdom

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a navrhol rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie správcu dane zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe sa vyjadril k správcom dane zisteným okolnostiam úhrady kúpnej ceny maďarským odberateľom v tom zmysle, že odberateľa požiadal o uhradenie kúpnej ceny ihneď po tom, ako bude tovar naložený, pričom vodič mu odovzdal peniaze a žalobca ich vložil na svoj účet ako úhradu za predaný tovar. Keďže sa nakládka pretiahla do večerných hodín, kedy už bola banka zatvorená, vodič nechcel čakať do nasledujúceho dňa a preto platby zrealizoval žalobca vlastným vkladom hotovosti na svoj účet. Uviedol, že pracovníci daňovej kontroly mali možnosť si tieto informácie overiť u pracovníkov, ktorí nakladali a expedovali do zahraničia, ich mená však neoznámil. Konštatoval, že pracovníci daňovej kontroly jednoznačne zistili pôvod tovaru, ktorý mal žalobca dodať do zahraničia, žalobca toto dodanie dostatočne preukázal, pretože predložil nielenže všetky relevantné účtovné doklady a čestné prehlásenia, ale aj podrobne objasnil charakter obchodov, ako aj to, kým a pre koho bol tovar dodaný. Skutočnosť, že tak maďarská ako aj česká odberateľská spoločnosť boli v čase daňovej kontroly nekontaktné, nemôže byť podľa žalobcu dôvodom na neuznanie dodávok a neznamená to, že tieto spoločnosti boli nekontaktné i v čase, keď s nimi žalobca spolupracoval.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, pričom zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

5. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní konanom bez prítomnosti účastníkov vyhlásil vo veci dňa 30.06.2017 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že tvrdenie žalobcu o preukázaní dodania tovaru do iného členského štátu predloženými dokladmi a vysvetleniami je nekonkrétne a je len vyjadrením jeho nesúhlasu s napadnutým rozhodnutím. Nesúhlas žalobcu s vyhodnotením predložených dôkazov nespôsobuje podľa krajského súdu nezákonnosť rozhodnutia, pričom žalobca ani neuvádza, ktorý konkrétny ním predložený dôkaz bol vyhodnotený v rozpore s jeho obsahom alebo v rozpore so zásadami logického uvažovania.

6. Krajský súd poukázal na to, že žalobca predložil daňovej kontrole prepravný doklad, ktorý podľa výsledkov vykonaného dokazovania obsahoval nepravdivé údaje o dopravcovi a o jeho identifikačnom čísle pre DPH, obsahoval aj nepravdivé údaje o použitých dopravných prostriedkoch, ktoré nemohli byť použité na prepravu tovaru. Preprava predmetného tovaru do iného členského štátu sa nepotvrdila ani preverovaním u odberateľov žalobcu uvedených na faktúrach, nebolo preukázané prijatie platieb od deklarovaných zahraničných odberateľov. Krajský súd v zhode so žalovaným poukázal na aplikovateľné závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-409/04 Teleos, pričom zdôraznil, že dôkazné bremeno, ktoré je na strane daňovníka uplatňujúceho si právo na oslobodenie dane, žalobca neuniesol.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

7. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“) a navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie, eventuálne zrušiť rozhodnutie žalovaného a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že krajský súd sa vôbec nezaoberal žalobným dôvodom spočívajúcim v námietke voči dĺžke trvania daňovej kontroly, pričom tvrdil, že v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane aj v žalobe adresovanej krajskému súdu túto námietku od začiatku predostieral. Uviedol, že v danom prípade „daňová kontrola dane z príjmov právnických osôb (predmetom kontroly bola DPH - pozn. kasačného súdu) za zdaňovacie obdobie december 2012 začala 11.03.2013 a protokol z daňovej kontroly bol prerokovaný 02.06.2014. Z toho teda plynie, že daňová kontrola u sťažovateľa prebiehala viac ako 12 mesiacov.“ ... „Daňová kontrola nebola vykonaná v súlade so zákonom a protokol z nej tak nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku, ktorý v daňovom konaní nemožno použiť (a contrario § 29 ods. 4 prvá veta zákona o správe daní a poplatkov)“.

8. Žalovaný v písomnej reakcii ku kasačnej sťažnosti poukázal na to, že rozhodnutím zo dňa 18.11.2013 podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku prerušil daňovú kontrolu z dôvodu začatia konania o inej skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia, ktorou bolo získanie informácie o preverovaných skutočnostiach žiadosťou o medzinárodnú výmenu informácií (žiadosť zo dňa 18.03.2013). Listom zo dňa 07.07.2014 správca dane oznámil žalobcovi, že dňa 04.07.2014 pominuli dôvody prerušenia a preto pokračuje vo výkone daňovej kontroly začatej dňa 11.03.2013. Keďže protokol z daňovej kontroly bol žalobcovi doručený dňa 15.08.2014, kedy bola daňová kontrola ukončená, pričom počas prerušenia konania lehoty stanovené Daňovým poriadkom neplynú, bola jednoročná zákonná lehota na ukončenie daňovej kontroly správcom dane dodržaná.

Žalovaný zotrval na záveroch preskúmaného rozhodnutia a vyjadril názor, že rozsudok krajského súdu je správny, pretože vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

IV.

Právne závery kasačného súdu

9. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju v zmysle § 461 S.s.p. zamietol.

Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22.01. 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

10. Sťažovateľ vymedzil kasačnú sťažnosť jediným sťažnostným bodom, ktorým bolo nedodržanie jednoročnej zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly (§ 46 ods. 10 Daňového poriadku) a na to nadväzujúce tvrdenie o protokole z daňovej kontroly ako nezákonne získanom dôkaznom prostriedku, ktorý nemal byť v daňovom konaní použitý. Sťažovateľ pritom vytýkal krajskému súdu, že sa nevysporiadal so žalobným bodom týkajúcim sa nedodržania lehoty na vykonanie daňovej kontroly a súvisiacou argumentáciou, ktorú sťažovateľ podľa vlastného vyjadrenia predostieral v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane, ako aj v správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného.

11. S ohľadom na obsah krajskému súdu doručenej správnej žaloby musí kasačný súd jednoznačne konštatovať, že sťažovateľ v správnej žalobe nezákonnosť rozhodnutí žalovaného a/alebo správcu dane pre nedodržanie predmetnej lehoty nenamietal a preto je jeho tvrdenie uvedené v kasačnej sťažnosti nepravdivé. Všetky žalobné body sú opísané v bode 3 tohto rozsudku a žiadnu ďalšiu argumentáciu neobsahuje ani žaloba a ani ďalšie podania žalobcu adresované krajskému súdu.

12. Keďže kasačná sťažnosť sa opiera len o tento jediný dôvod, ktorý však sťažovateľ neuplatnil v konaní pred krajským súdom, v ktorom bol vydaný kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok, hoci tak urobiť mohol, je treba považovať kasačnú sťažnosť za neprípustnú (§ 439 ods. 3 písm. b/ S. s. p.).

Podľa § 439 ods. 3 písm. b/ S.s.p. kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred krajským súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol.

13. Vzhľadom na to, že iné dôvody kasačnej sťažnosti uplatnené neboli, musel kasačný súd vyhodnotiť kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú a rozhodnúť o jej zamietnutí (§ 461 S. s. p.).

Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

14. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. a nepriznal účastníkom náhradu trov tohto konania, keďže sťažovateľ v tomto konaní nebol úspešný a na postup podľa § 168 S.s.p. neboli dôvody.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.